

KARIN SLAUGHTER

Onaantastbaar

Vertaling Karina van Santen en Martine Vosmaer

2010
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor mijn vrienden
bij De Bezige Bij

Proloog

Wat hadden ze haar gegeven? Wat had de naald in haar aderen gespoten? Ze kon haar ogen bijna niet meer openhouden, maar haar oren werkten juist te goed. Onder een scherpe, doordringende fluittoon hoorde ze een hikje in de motor en het donk-donk van de banden die over hobbelig terrein reden. De man naast haar op de achterbank praatte zachtjes, bijna als een slaapliedje dat je voor een kind zou zingen. Zijn stem had iets kalmerends en ze merkte dat haar hoofd naar beneden zakte als hij praatte, en weer overeind schoot bij Lena's bruuske, bijtende antwoord.

Haar schouders deden pijn doordat haar armen achter haar rug waren getrokken. Of misschien deden ze geen pijn. Misschien dacht ze alleen maar dat ze dat zouden moeten doen, en stuurden haar hersenen die boodschap door. Het was een doffe pijn, een soort bonzen op het ritme van haar hart. Ze probeerde zich op andere dingen te concentreren, zoals het gesprek dat om haar heen werd gevoerd of waar Lena heen reed. Maar in plaats daarvan spiraalde ze terug in haar lichaam en wikkelde zich in elk nieuw gevoel zoals een pasgeboren baby in een dekentje wordt gerold.

De achterkant van haar benen prikte van het leer, maar ze wist niet waarom. Het was kil buiten. Ze voelde een koude rilling in haar nek. Ze herinnerde zich de Chevette van haar vader tijdens een lange reis naar Florida. Er was geen airconditioning en het was half augustus. Alle vier de raampjes waren opengedraaid, maar niets kon de hitte uitbannen. De radio kraakte. Er was geen muziek, geen

zender waar ze het allemaal over eens konden worden. Voorin zaten haar ouders te bekvechten over de route, de prijs van benzine, of ze wel of niet harder moesten rijden. In de buurt van Opelika vroeg haar moeder aan haar vader of hij wilde stoppen bij de supermarkt zodat ze cola met veel ijs konden kopen en chips. Ze jammerden allemaal toen ze wilden uitstappen omdat de huid van hun armen en benen aan de zitting bleef plakken alsof hun lichaam door de hitte aan het vinyl was vastgesmolten.

Ze voelde hoe de auto een sprongetje maakte toen Lena hem in de parkeerstand zette. De motor zoemde nog, het zachte snorren suisde in haar oren.

Er was nog iemand – niet in de auto maar in de verte. De auto stond op het footballveld. Ze herkende het scorebord, grote letters die GO MUSTANGS! schreeuwden.

De man naast haar ging verzitten. Hij stak het pistool in de tailleband van zijn spijkerbroek. Lena zat omgedraaid naar hen te kijken. Hij droeg een bivakmuts, het soort dat je in griezelfilms ziet en dat alleen de ogen en mond vrij laat. Maar dat was genoeg. Ze kende hem, ze zou bijna zijn naam kunnen zeggen als haar mond maar wilde bewegen.

De man zei iets over dorst en Lena gaf hem een grote piepschuim beker aan. Het wit van de beker was fel, bijna oogverblindend. Uit het niets voelde ze een dorst in haar keel opkomen zoals ze nog nooit had gehad. Bij de gedachte aan water sprongen de tranen in haar ogen.

Lena keek haar aan en probeerde geluidloos iets te zeggen.

Plotseling schoof de man over de achterbank zo dicht tegen haar aan dat ze de warmte van zijn lichaam voelde en de subtiele muskusgeur van zijn aftershave rook. Ze voelde hoe zijn hand langs haar nek gleden en luchtig op de wervels bleef liggen. Zijn vingers waren zacht, teder. Ze concentreerde zich op zijn stem, ze wist dat wat er gezegd werd belangrijk was, dat ze moest luisteren.

‘Wou je ervandoor?’ vroeg de man aan Lena. ‘Of wil je blijven om te horen wat ik te vertellen heb?’

Lena had zich van hen afgekeerd, misschien had ze haar

hand op de deurknop. Ze draaide zich nu terug. 'Zeg op.'

'Als ik je had willen vermoorden,' begon hij, 'dan was je al dood. Dat weet je.'

'Ja.'

'Je vriendin hier...!' Hij zei nog iets, maar zijn woorden vloeiden in elkaar over zodat ze niets meer betekenden tegen de tijd dat ze haar oren bereikten. Ze kon alleen maar naar Lena kijken en uit haar reactie opmaken hoe ze zelf zou moeten reageren.

Bang. Ze zou bang moeten zijn.

'Doe haar alsjeblieft niets,' smeekte Lena. 'Ze heeft niets te maken met...'

'Ja, het is triest. Maar we moeten keuzes maken.'

'Noem je dat een keuze?' snauwde Lena. Er volgde meer, maar het enige wat doorkwam was paniek. Ze bleven praten, en toen voelde ze opeens iets kouds over zich heen spoelen. Een vertrouwde geur vulde de auto – doordringend, scherp. Ze wist wat het was. Ze had het eerder geroken maar haar hersenen konden haar niet vertellen waar of wanneer.

Het portier ging open. De man schoof de auto uit en bleef buiten naar haar staan kijken. Hij zag er niet droevig of ontdaan uit. Hij keek berustend. Ze had die blik eerder gezien. Ze kende hem – ze kende de kille ogen achter het masker, de natte lippen. Ze kende hem haar hele leven al.

Wat was die geur? Ze zou die geur moeten herkennen.

Hij mompelde een paar woorden. Er glinsterde iets in zijn hand – een zilveren aansteker.

Nu begreep ze het. Paniek stuwde een golf adrenaline naar haar hersenen en sneed recht door haar hart.

Aanstekerbenzine. In de beker had aanstekerbenzine gezeten. Hij had het over haar hele lichaam gegoten. Ze was doorweekt – ze droop ervan.

'Nee,' schreeuwde Lena en greep ernaar met gespreide vingers.

De aansteker viel op de bank naast haar, de vlam stak de vloeistof aan, de vloeistof verbrandde haar kleren. Er klonk een gruwelijk gejang – het kwam uit haar eigen keel

terwijl ze hulpeloos toekeek hoe de vlammen aan haar lichaam likten. Ze dacht weer aan dat uitstapje naar Florida lang geleden, de uitputtende hitte, de scherpe, onverdraaglijk rijtende pijn toen haar huid aan de zitting vastsmolt.

Een

Sara Linton keek op haar horloge. De Seiko was een cadeau van haar grootmoeder geweest op de dag van haar diploma-uitreiking. Op de dag dat oma Em zelf haar diploma had gekregen was ze vier maanden van een huwelijk, anderhalf jaar van de geboorte van de eerste van haar zes kinderen en achtendertig jaar van de dood van haar man aan kanker verwijderd geweest. Een hogere opleiding had Emma's vader verspilling van tijd en moeite gevonden, vooral voor een vrouw. Emma had niet geprotesteerd – ze was opgegroeid in een tijd dat kinderen niet op het idee kwamen om tegen hun ouders in te gaan – hoewel ze er wel voor zorgde dat de vier van haar zes kinderen die in leven bleven allemaal naar de universiteit gingen.

'Draag dit en denk aan mij,' had oma Em die dag op school gezegd toen ze het zilveren horlogebandje om Sara's pols sloot. 'Je gaat alles doen waar je ooit van hebt gedroomd, en je moet weten dat ik achter je sta.'

Tijdens haar studie aan Emory University had Sara constant op het horloge gekeken, vooral tijdens colleges biochemie, toegepaste genetica en menselijke anatomie, die kennelijk standaard gegeven werden door de saaiste, korzeligste professoren die er te vinden waren. Op de medische faculteit had ze ongeduldig op het horloge gekeken op zaterdagochtenden als ze voor het laboratorium stond te wachten tot de professor de deur openmaakte zodat ze haar proeven af kon maken. Tijdens haar co-assistentenschap in Grady Hospital had ze met glazige ogen naar de witte wijzerplaat getuurd om de wijzers te onderscheiden terwijl

ze berekende hoeveel van haar zesendertigjarige dienst ze nog voor de boeg had. In de kinderkliniek in Heartsdale had ze nauwlettend de secondewijzer gevolgd als ze haar vingers tegen een dunne kinderpols drukte en de slagen van het hart onder de huid telde, in een poging erachter te komen of 'overal pijn' een ernstige ziekte was of gewoon betekende dat het kind die dag geen zin had naar school te gaan.

Bijna twintig jaar had Sara het horloge gedragen. Het glas was twee keer vervangen, de batterij talloze keren en het bandje één keer omdat Sara het niet kon opbrengen het gedroogde bloed van een vrouw die in haar armen was gestorven eruit te wassen. Zelfs tijdens de begrafenis van oma Em betrapte Sara zich erop dat ze aan de gladde ring rond de wijzerplaat voelde, terwijl de tranen langs haar gezicht stroomden bij het besef dat ze nooit meer de snelle, spontane glimlach van haar grootmoeder zou zien, of de fonkeling in haar ogen wanneer ze hoorde van de nieuwste prestaties van haar kleindochter.

Toen ze deze keer op het horloge keek, was Sara voor het eerst van haar leven blij dat haar grootmoeder niet bij haar was, dat ze niets wist van de woede in Sara's ogen, van de vernedering die in haar borst brandde als een onbeheersbaar vuur, omdat ze in een raadskamer zat waar ze door de ouders van een dood patiëntje werd aangeklaagd voor medische nalatigheid. Alles waar Sara voor had gewerkt, elke stap die haar grootmoeder niet had kunnen nemen, elke prestatie, elke titel, werd betekenisloos gemaakt door een vrouw die Sara nog net geen babymoordenaar noemde.

De advocate leunde met opgetrokken wenkbrauwen en gekrulde lippen over de tafel toen Sara op het horloge keek. 'Dokter Linton, heeft u een dringende afspraak?'

'Nee.' Sara probeerde haar stem kalm te laten klinken en de razernij die de advocate opzettelijk had aangewakkerd in toom te houden. Sara wist dat ze gemanipuleerd werd, wist dat de vrouw haar probeerde te provoceren, zodat ze iets vreselijks zou zeggen dat voor eeuwig zou worden vastgelegd door het mannetje dat in de hoek over het transcriptieapparaat gebogen zat. Ook al wist ze het, toch

reageerde Sara. Eigenlijk maakte die wetenschap haar nog bozer.

‘Ik heb u steeds dokter Linton genoemd.’ De advocate keek in een dossier dat open voor haar lag. ‘Maar is het niet Tolliver? Ik zie dat u een halfjaar geleden bent getrouwd met uw ex-man, Jeffrey Tolliver.’

‘Linton is prima.’ Onder de tafel wipte Sara zo hard met haar voet dat haar schoen bijna uit vloog. Ze hield haar armen voor haar borst gekruist en voelde een scherpe pijn in haar kaken, zo hard zat ze zich te verbijten. Ze hoorde hier niet te zijn. Ze hoorde op dit moment thuis te zijn en een boek te lezen of te telefoneren met haar zusje. Ze hoorde patiëntendossiers te bekijken of oude medische tijdschriften waar ze nooit aan toe kwam door te nemen.

Ze hoorde vertrouwd te worden.

‘Dus,’ ging de advocate verder. Aan het begin van de zitting had ze gezegd hoe ze heette, maar Sara kon zich de naam niet herinneren. Het enige waarop ze zich toen had kunnen concentreren was de uitdrukking op het gezicht van Beckey Powell. Jimmy’s moeder. De vrouw wier hand Sara zo vaak had vastgehouden, de vriendin die ze had getroost, met wie ze ontelbare uren aan de telefoon had gezeten terwijl ze haar best deed het medische jargon waarmee oncologen in Atlanta de moeder duidelijk wilden maken waarom haar twaalfjarige zoontje ging sterven, in eenvoudige mensentaal te vertalen.

Vanaf het moment dat ze de kamer binnenkwamen, had Beckey naar Sara gekeken alsof ze een moordnares was. De vader van de jongen, een man met wie Sara op school had gezeten, was niet eens in staat geweest haar aan te kijken.

‘Dokter Tolliver?’ vroeg de advocate.

‘Linton,’ corrigeerde Sara en de vrouw glimlachte, zoals ze elke keer dat ze een punt tegen Sara scoorde had gedaan. Het gebeurde zo vaak dat Sara in de verleiding kwam de advocate te vragen of ze aan een ongebruikelijk kleingeestige vorm van het tourettesyndroom leed.

‘Op de ochtend van de zeventiende – dat was de dag na Pasen – kreeg u de laboratoriumuitslag van het bloedbeeld

dat u had laten maken van James Powell. Is dat juist?’

James. Ze liet hem zo volwassen klinken. Voor Sara zou hij altijd het zesjarige jongetje blijven dat ze al die jaren geleden had ontmoet en dat liefst met zijn plastic dinosaurussen speelde en van tijd tot tijd een krijtje opat. Hij was zo trots geweest toen hij haar vertelde dat hij Jimmy heette, net als zijn vader.

‘Dokter Tolliver?’

Buddy Conford, een van Sara’s advocaten, deed eindelijk zijn mond open. ‘Hou eens op met dat gezeik, schat.’

‘Schat?’ echode de advocate. Ze had zo’n hese, lage stem die de meeste mannen onweerstaanbaar vonden. Sara kon zien dat Buddy tot deze categorie behoorde, net zoals ze kon zien dat het feit dat hij zijn tegenstander aantrekkelijk vond zijn competitiedrift aanscherpte.

Buddy glimlachte, hij had zijn punt gescoord. ‘Je weet hoe ze heet.’

‘Kunt u uw cliënte gelasten de vraag te beantwoorden, meneer Conford?’

‘Ja,’ zei Sara, voordat ze nog meer hatelijkheden konden uitwisselen. Ze had ontdekt dat advocaten behoorlijk breedspakig konden zijn voor driehonderdvijftig dollar per uur. Ze zouden de betekenis van het woord ‘analyseren’ nog analyseren terwijl de klok doortikte. En Sara had twee advocaten: Melinda Stiles was de raadvrouw voor Global Medical Indemnity, een verzekeringsmaatschappij waar Sara in de loop van haar medische carrière bijna drie-enhalf miljoen dollar premie aan had betaald. Buddy Conford was Sara’s eigen advocaat, die ze had ingehuurd om haar te beschermen tegen de verzekeringsmaatschappij. De kleine lettertjes in alle polissen voor medische nalatigheid bedongen beperkte aansprakelijkheid van de maatschappij als een aandoening van een patiënt een direct gevolg was van opzettelijke nalatigheid van een arts. Buddy was er om ervoor te zorgen dat dat niet zou gebeuren.

‘Dokter Linton? De ochtend van de zeventiende?’

‘Ja,’ antwoordde Sara. ‘Volgens mijn aantekeningen kreeg ik toen de uitslagen van het laboratorium.’

Sharon, Sara wist het weer. De advocate heette Sharon

Connor. Zo'n onschuldige naam voor zo'n verschrikkelijk mens.

'En wat bleek uit de resultaten van het lab?'

'Dat Jimmy vrijwel zeker aan acute myeloblastische leukemie leed.'

'En de prognose?'

'Dat valt buiten mijn competentie. Ik ben geen oncoloog.'

'Nee, u verwees de Powells door naar een oncoloog, een studievriend van u, een zekere dokter William Harris in Atlanta?'

'Ja.' Arme Bill. Hij werd ook genoemd in de aanklacht, waardoor hij gedwongen was zijn eigen advocaat in te schakelen en strijd te voeren met zijn eigen verzekeringsmaatschappij.

'Maar u bent toch arts?'

Sara hield haar adem in. Ze was door Buddy geïnstrueerd alleen te reageren op vragen en niet op vals commentaar. God wist dat ze hem genoeg betaalde voor zijn adviezen. Ze kon ze maar beter opvolgen.

'En u weet als árts ongetwijfeld wat acute myeloblastische leukemie is?'

'Het is een groep afwijkingen die worden gekenmerkt door het overwoekeren van normaal beenmerg door abnormale cellen.'

Connor glimlachte en ratelde verder: 'En het begint als één enkele somatische hematopoëtische progenitorcel die verandert in een cel die niet in staat is tot normale differentiatie?'

'De cel verliest apoptose.'

Weer een glimlach, weer een punt. 'En deze ziekte heeft een overlevingspercentage van vijftig procent.'

Sara hield haar mond en wachtte tot de bijl zou vallen.

'En timing is cruciaal voor de behandeling, nietwaar? Bij een dergelijke ziekte – een ziekte die volgens u letterlijk de lichaamscellen tegen elkaar opzet en apoptose, het normale genetische proces van celdood, uitschakelt – is timing cruciaal.'

Achtenveertig uur zouden het leven van de jongen niet

hebben gered, maar Sara ging die woorden niet uitspreken, om ze te laten opnemen in een juridisch document waar Sharon Connor haar later met de grootst mogelijke gevoel-loosheid weer mee om de oren kon slaan.

De advocate bladerde papieren door alsof ze naar aantekeningen zocht. 'En u studeerde aan de medische faculteit van Emory. En u was daarnet zo vriendelijk me te corrigeren, u hoorde niet alleen tot de tien besten, maar studeerde zelfs als zesde van uw jaar af.'

'We hebben de kwalificaties van dokter Linton al doorgenomen.' Buddy klonk alsof de fratsen van de vrouw hem verveelden.

'Ik probeer alleen alles op een rijtje te zetten,' wierp de vrouw tegen. Ze hield een van de papieren omhoog en vloog met haar ogen over de woorden. Uiteindelijk legde ze het neer. 'En dokter Linton, u kreeg deze informatie, deze uitkomst van het laboratorium die een bijna zeker doodsvonnis betekende, op de ochtend van de zeventiende. En desondanks verkoos u de informatie pas twee dagen later aan de Powells mede te delen. En wat was de reden daarvoor?'

Sara had nog nooit zoveel zinnen met het woord 'en' horen beginnen. Ze nam aan dat grammatica niet hoog op het programma stond op de school die de valse advocate had uitgebraakt.

Toch gaf ze netjes antwoord: 'Ze waren in Disney World voor Jimmy's verjaardag. Ik wilde dat ze van hun vakantie genoten, omdat het waarschijnlijk voorlopig hun laatste vakantie als gezin zou zijn. Ik besloot niets te vertellen tot ze terug waren.'

'Ze kwamen terug op de avond van de zeventiende, en toch stelde u hen niet eerder op de hoogte dan de ochtend van de negentiende, twee dagen later.'

Sara opende haar mond om antwoord te geven, maar de vrouw gaf haar de kans niet.

'En kwam het niet in u op dat ze terug zouden kunnen komen om het kind onmiddellijk te laten behandelen en misschien zijn leven te redden?' Ze verwachtte overduidelijk geen antwoord. 'Ik zou denken dat ze, voor de keuze

gesteld, liever een levende zoon zouden hebben dan nietszeggende foto's van hem ergens in het Magic Kingdom.' Ze schoof de foto waar het om ging over de tafel. Hij gleed keurig langs Beckey en Jim Powell, langs Sara's twee advocaten en bleef een paar centimeter van Sara's plaats liggen.

Ze had niet moeten kijken, maar deed het toch.

Kleine Jimmy stond tegen zijn vader aan geleund, ze droegen allebei Mickey Mouse-oren en hielden sterretjes in hun hand terwijl de dwergen van Sneeuwwitje in optocht achter hen langs marcheerden. Zelfs op de foto kon je zien dat de jongen ziek was. Hij had donkere kringen om zijn ogen en was zo mager dat zijn tengere armpje een eindje touw leek.

Ze waren een dag eerder van vakantie teruggekomen omdat Jimmy naar huis wilde. Sara wist niet waarom de Powells haar niet in de kliniek hadden gebeld en niet diezelfde dag met hem langs waren gekomen zodat ze hem kon nakijken. Misschien hadden zijn ouders zelfs zonder de test, zelfs zonder de uiteindelijke diagnose geweten dat hun dagen met een normaal, gezond kind voorbij waren. Misschien hadden ze hem nog een dag voor zichzelf willen hebben. Het was zo'n leuke jongen geweest – aardig, slim, vrolijk – alles waar je als ouders op kon hopen. En nu was hij dood.

Sara voelde tranen in haar ogen komen en beet zo hard op haar lip dat de tranen van pijn waren en niet van verdriet.

Buddy rukte geërgerd de foto weg. Hij schoof hem terug naar Sharon Connor. 'Je kunt je openingspleidooi thuis voor de spiegel oefenen, liefje.'

Connors mond vertrok tot een grijns toen ze de foto terugpakte. Ze was het levende bewijs dat het beeld van vrouwen als koesterende verzorgers complete flauwekul was. Sara verwachtte bijna rottend vlees tussen haar tanden te zien.

De vrouw zei: 'Dokter Linton, op die specifieke dag, de dag dat u de uitkomst van het lab kreeg, is er toen iets anders gebeurd dat indruk op u heeft gemaakt?'

Er trok een tinteling door Sara's ruggengraat, een waar-

schuwende vonk die ze niet kon onderdrukken. 'Ja.'

'En kunt u ons vertellen wat dat was?'

'Ik vond een vermoorde vrouw op het toilet van een cafetaria.'

'Verkracht en vermoord. Is dat juist?'

'Ja.'

'Dat brengt ons bij uw parttime werk als patholoog-anatoom voor dit district. Ik meen dat uw man – ex-man op het moment dat deze verkrachting en moord plaatsvonden – hoofd van politie van het district is. U werkt nauw samen als zich een zaak voordoet.'

Sara wachtte, maar de vrouw wilde kennelijk alleen dat het in de verslagen kwam.

'Confrère?' vroeg Buddy.

'Een ogenblik, alstublieft,' mompelde de advocate, terwijl ze een dik dossier tevoorschijn haalde en doorbladerde.

Sara keek neer op haar handen om iets te doen te hebben. Os pisiformis, triquetum, hamatum, capitatum, trapezoideum, lunatum, scaphoideum... Ze inventariseerde alle botten in haar hand en begon toen aan de bindweefselbanden, in een poging zichzelf af te leiden, zich te dwingen niet in de val te lopen die de advocate vakkundig voor haar opzette.

Toen Sara arts in opleiding was in het Grady werd ze zo hardnekkig achtervolgd door headhunters dat ze op het laatst de telefoon niet meer opnam. Maatschappen. Salaries van zes cijfers met bonussen aan het eind van het jaar. Een vaste aanstelling in elk ziekenhuis dat ze verkoos. Persoonlijke assistenten, laboratoriumondersteuning, een staf van secretaresses, zelfs een eigen parkeerplaats. Ze hadden haar alles geboden maar uiteindelijk had ze besloten terug te keren naar Grant County, om voor aanzienlijk minder geld en zelfs minder waardering haar vak uit te oefenen, omdat ze het belangrijk vond dat artsen in platelandsgemeenschappen werkten.

Was het gedeeltelijk ook ijdelheid? Sara had zichzelf gezien als rolmodel voor de meisjes in het stadje. De meesten van hen hadden nooit anders dan mannelijke artsen gezien. De enige vrouwen met gezag waren verpleegsters,

leraressen en moeders. De eerste vijf jaar in de kinderkliniek was Sara de helft van de tijd bezig geweest jonge patiënten – en soms hun moeders – ervan te overtuigen dat ze echt geneeskunde had gestudeerd. Niemand geloofde dat een vrouw slim genoeg, góéd genoeg kon zijn om zo'n positie te bereiken. Zelfs toen Sara de kliniek kocht van haar vennoot die met pensioen ging, waren mensen nog sceptisch. Het had jaren geduurd voordat ze een plaats in de gemeenschap had veroverd.

En dat allemaal hiervoor.

Sharon Connor keek eindelijk op van haar papieren. Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Dokter Linton, u bent zelf verkracht, klopt dat?'

Sara voelde al het speeksel in haar mond opdrogen. Haar keel trok samen en haar huid begon te gloeien terwijl ze worstelde tegen een onaangename schaamte die ze niet meer had gevoeld na de laatste keer dat een advocaat haar had ondervraagd over haar verkrachting. Net als toen vernauwde en vertroebelde Sara's blik zo hevig dat ze niets zag, alleen de woorden in haar oren hoorde galmen.

Buddy schoot overeind, voerde iets aan, wees naar de advocate, naar de Powells. Melinda Stiles van Global Medical Indemnity naast hem zei niets. Buddy had Sara gewaarschuwd dat dit zou gebeuren, dat Stiles er zwijgend bij zou zitten en Sara aan stukken zou laten rijten door de tegenpartij, en dat ze alleen zou spreken als ze dacht dat Global onder vuur kwam te liggen. Nog een vrouw, nog een mislukt rolmodel.

'En dat wil ik godverdomme in het verslag hebben!' besloot Buddy. Hij rukte zijn stoel achteruit en ging weer zitten.

'Genoteerd,' zei Connor. 'Dokter Linton?'

Sara's blik klaarde op. Ze hoorde een gesuis in haar oren alsof ze onder water had gezwommen en plotseling weer bovenkwam.

'Dokter Linton?' herhaalde Connor. Ze bleef de titel gebruiken, maar liet hem klinken als iets verachtelijks in plaats van als een status waar Sara haar hele leven voor had gewerkt.

Sara keek naar Buddy, maar hij haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd om aan te geven dat hij er niets aan kon doen. Hij had voorspeld dat de aanklacht in feite een visexpeditie zou zijn, met Sara's leven als aas.

Connor vroeg: 'Dokter, wilt u een paar minuten om weer tot uzelf te komen? Ik weet dat uw verkrachting voor u geen gemakkelijk onderwerp is.' Ze wees naar het dikke dossier op de tafel voor haar. Het waren waarschijnlijk de processtukken van Sara's zaak. De vrouw had alles gelezen, kende elk misselijkmakend detail. 'Voor zover ik heb kunnen nagaan, was de aanval op u bijzonder gewelddadig.'

Sara schraapte haar keel en dwong haar stem niet alleen om te functioneren maar ook om sterk en onverschrokken te klinken. 'Ja, dat klopt.'

Connors toon werd bijna verzoenend. 'Ik heb op het bureau van de officier van justitie in Baton Rouge gewerkt. Ik moet eerlijk zeggen dat ik in mijn twaalf jaar als aanklager nooit iets heb gezien wat zo gewelddadig, zo sadistisch was als wat u heeft meegemaakt.'

Buddy snauwde: 'Schat, wil je nu ophouden met de krokodillentranen en terzake komen?'

De advocate aarzelde heel even en ging toen verder: 'Voor de goede orde, dokter Linton werd verkracht in de toiletten van Grady Hospital toen ze daar op de eerste hulp werkte. Kennelijk was de dader het damestoilet binnengedrongen door een luik in het plafond. Dokter Linton zat in een van de cabines toen hij letterlijk op haar viel.'

'Genoteerd,' zei Buddy. 'Heb je ook nog een vraag, of hou je gewoon graag toespraakjes?'

'Dokter Linton, het feit dat u gewelddadig werd verkracht speelde een grote rol in uw beslissing om terug te keren naar Grant County, klopt dat?'

'Er waren andere redenen.'

'Maar zou u zeggen dat de verkrachting de voornaamste reden was?'

'Ik zou zeggen dat het een van de vele redenen was die een rol speelden in mijn besluit om terug te keren.'

'Gaat dit ergens heen?' vroeg Buddy. Terwijl de advocaten

weer aan het bekvechten waren, pakte Sara de kan water die op tafel stond en schonk zich een glas in met handen die ze met moeite stilhield.

Ze merkte zonder te kijken dat Beckey Powell ging ver-zitten en vroeg zich af of de vrouw zich schuldig voelde nu ze Sara weer als een mens zag in plaats van als een monster. Sara hoopte het. Ze hoopte dat Beckey vannacht in haar bed zou liggen draaien en woelen, zou beseffen dat ze Sara door het slijk kon halen zoveel ze wilde, maar dat niets haar zoon kon terugbrengen. Niets zou het feit ver-anderen dat Sara alles voor Jimmy had gedaan wat in haar macht lag.

‘Dokter Linton?’ ging Connor verder. ‘In het licht van de gewelddadige verkrachting die u zelf heeft meegemaakt, stel ik me voor dat het vrij schokkend moet zijn geweest om die toiletten binnen te lopen en een vrouw te vinden die seksueel was mishandeld. Vooral omdat het bijna op de kop af tien jaar na uw eigen verkrachting was.’

Buddy snauwde: ‘Is dat een vraag?’

‘Dokter Linton, u en uw ex-man – neem me niet kwalijk, uw man – zijn op het ogenblik bezig een kind te adopteren, klopt dat? Omdat u ten gevolge van die gewelddadige verkrachting zelf geen kinderen kunt krijgen?’

Beckey's reactie was onmiskenbaar. Voor het eerst sinds dit begonnen was, keek Sara de vrouw aan. Ze zag Beckey's ogen verzachten, een moment van medeleven met een vriendin, maar de ontroering verdween even snel als ze gekomen was en Sara kon het verwijt dat ervoor in de plaats kwam bijna lezen: Je hebt geen recht op een kind terwijl je mijn zoon hebt vermoord.

Connor hield een vertrouwd uitziend document omhoog en stelde vast: ‘Dokter, u en uw man, Jeffrey Tolliver, hebben drie maanden geleden een adoptieverzoek ingediend bij de staat Georgia. Klopt dat?’

Sara probeerde te bedenken wat ze in de adoptieaanvraag hadden gezet, wat ze hadden gezegd tijdens de verplichte ouderschapslessen die de laatste paar maanden al hun vrije tijd hadden opgeslokt. Wat voor belastend bewijs zou de advocate uit die eindeloze, schijnbaar onschuldige formu-

lieren weten te wringen? Jeffrey's hoge bloeddruk? Sara's leesbril? 'Ja.'

Connor bladerde nog wat papieren door met de woorden: 'Een moment, alstublieft.'

De kamer was klein, benauwd. Er waren geen ramen, geen schilderijen aan de muur om naar te kijken. Er stond een zieltogende palm in de hoek, met hangende, treurige bladeren. Hier kon niets goeds uit voortkomen. Al het geld van de wereld kon een kind niet terugbrengen. Geen vrij-spraak kon een reputatie herstellen.

Sara keek weer naar haar hand. Metacarpaal, carpometacarpaal, intercarpaal... Sara had Jimmy de week voor zijn dood opgezocht en urenlang zijn breekbare handje vastgehouden terwijl hij hortend en stotend vertelde over football, skateboarden en alle dingen die hij miste. Sara had het toen kunnen zien, die blik van de dood in zijn ogen. Die blik was het spiegelbeeld van de hoop die ze in Beckey Powells ogen zag, hoewel de vrouw de prognose had gehoord en erin had toegestemd de behandeling stop te zetten om Jimmy niet langer te laten lijden. Het was die hoop die Jimmy ervan weerhield los te laten, de angst die elk kind heeft om zijn moeder teleur te stellen.

Sara had Beckey meegenomen naar de kantine, met de moeder in een hoek gezeten en haar hand vastgehouden net zoals ze kort daarvoor die van Jimmy had vastgehouden. Ze had Beckey beschreven hoe het zou gaan, hoe de dood haar jongen zou komen opeisen. Zijn voeten zouden koud worden, en daarna zijn handen, wanneer de bloedsomloop vertraagde. Zijn lippen zouden blauw worden. Zijn ademhaling zou onregelmatig worden, maar dat moest ze niet voor een teken van angst aanzien. Hij zou moeite krijgen met slikken. Hij zou misschien de controle over zijn blaas kwijtraken. Zijn gedachten zouden afdwalen, maar Beckey moest tegen hem blijven praten, contact houden, want hij zou er nog steeds zijn. Hij zou nog steeds haar Jimmy zijn, tot de allerlaatste minuut. Het was haar taak om er bij elke stap te zijn, en hem dan – het allermoeilijkste – zonder haar verder te laten gaan.

Ze moest sterk genoeg zijn om Jimmy los te laten.

Connor schraapte haar keel en wachtte tot ze Sara's aandacht had. 'U heeft de Powells nooit de rekening gestuurd voor de laboratoriumonderzoeken en de daaruit voortvloeiende consulten nadat u James' diagnose had gesteld,' zei ze. 'Waarom niet, dokter Linton?'

'Ik heb geen stellige diagnose gesteld,' verbeterde Sara haar, terwijl ze zich weer probeerde te concentreren. 'Ik kon ze alleen vertellen wat ik vermoedde en ze naar een oncoloog doorverwijzen.'

'Uw studievriend, dokter William Harris,' vulde ze aan. 'En u bracht de Powells niets in rekening voor laboratoriumonderzoek of vervolgconsulten na de verwijzing.'

'Ik ga niet over de rekeningen.'

'Maar u geeft uw kantoorstaf aanwijzingen, of niet soms?' Connor zweeg even. 'Mag ik u eraan herinneren dat u onder ede staat?'

Sara slikte het scherpe antwoord dat op haar tong lag in.

'Volgens de verklaring van uw bureauchef, Nelly Morgan, gaf u haar opdracht de bijna tweeduizend dollar die de Powells u nog schuldig waren als verlies af te schrijven. Toch?'

'Ja.'

'Waarom, dokter Linton?'

'Omdat ik wist dat ze geconfronteerd zouden worden met catastrofale medische kosten voor Jimmy's behandeling. Ik wilde de stapel rekeningen die hen te wachten stond niet nog hoger maken.' Sara keek naar Beckey, maar de vrouw ontweek haar blik. 'Daar gaat dit allemaal over, toch? Rekeningen van het lab. Rekeningen van het ziekenhuis. Radiologen. Apotheken. De kosten moeten gigantisch zijn.'

Connor riep haar tot de orde: 'Dokter Linton, u bent hier om mijn vragen te beantwoorden, niet om uw eigen vragen te stellen.'

Sara wendde zich naar de Powells en probeerde contact te maken. Hen tot rede te brengen. 'Weten jullie niet dat je hem hiermee niet terugkrijgt? Niets hiervan zal Jimmy terugbrengen.'

‘Meneer Conford, wilt u uw cliënt opdragen...’

‘Weten jullie wat ik heb opgegeven om hier te komen werken? Weten jullie hoeveel jaar het me heeft gekost...’

‘Dokter Linton, wilt u zich niet tot mijn cliënten richten.’

‘Dat is de reden waarom jullie naar Atlanta moesten om een specialist te vinden,’ zei Sara tegen hen. ‘Dit soort rechtszaken zijn de reden waarom het ziekenhuis zijn deuren heeft gesloten en waarom er maar vijf artsen zijn in een straal van honderdvijftig kilometer die het zich kunnen veroorloven praktisch te houden.’

Ze wilden niet naar haar kijken, niet reageren.

Sara zakte uitgeput terug in haar stoel. Dit kon niet alleen over geld gaan. Beckey en Jimmy wilden meer, een verklaring waarom hun zoon was gestorven. Het treurige was dat er geen verklaring was. Mensen gingen dood – kinderen gingen dood – en soms was er niemand om de schuld te geven, niets wat het kon tegenhouden. Het enige resultaat van deze rechtszaak zou zijn dat er over een jaar, over vijf jaar misschien, een ander kind ziek zou worden, een ander gezin getroffen zou worden, en dat niemand het zich zou kunnen veroorloven hen te helpen.

Er zou niemand zijn om hun hand vast te houden, om uit te leggen wat er gebeurde.

‘Dokter Linton,’ ging Connor verder. ‘Wat betreft het niet in rekening brengen van het laboratoriumonderzoek en de consulten aan de Powells... is het niet zo dat u zich schuldig voelde over Jimmy’s dood?’

Ze wist welk antwoord Buddy van haar wilde horen, ze wist dat zelfs Melinda Stiles, de zwijgende raadvrouw van Global Medical Indemnity, wilde dat ze het ontken-
de.

‘Dokter Linton,’ drong Connor aan. ‘Voelde u zich niet schuldig?’

Sara sloot haar ogen, ze zag Jimmy op dat ziekenhuisbed liggen en met haar over skateboards praten. Ze voelde nog steeds de koude aanraking van zijn hand in de hare terwijl hij geduldig het verschil uitlegde tussen een *heelflip* en een *ollie*.